

Arrest

nr. 174 200 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende via een op 4 april 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 30 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 97 277 van 18 februari 2013 de beslissing vernietigde.

Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*N., Z. (RR: ...)
Geboren te Kaboel op (...)1960
+ echtgenote:
N., M. (RR: ...)
Geboren te Kaboel op (...)1981
+ kinderen:
N., F., ° (...)1995
N., O., ° (...)2010
N., A. A., ° (...)2012
Nationaliteit: Afghanistan
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij

eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juni 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“En exécution de la décision de
In uitvoering van de beslissing van PF, attaché,
délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au nommé :
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
N., Z. né a Kaboel le (...)1960, de nationalité Afghanistan
N., Z. geboren te Kaboel op (...)1960, nationaliteit Afghanistan

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé: l'intéressé n'est pas reconnu comme réfugié.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens een beoordelingsvergissing aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van art.9ter onontvankelijk is omdat "Uit het medisch advies van de arts- adviseur d.d. 10/06/2013 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit".

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde medische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar- geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde deskundige.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het heel beknopte verslag van de arts, nl Dr L..

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is welke deskundigheid deze laatste heeft.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor de bepaalde problemen van de verzoeker.

Dat het des te nadeliger is dat de kwestie slaat op het leven en fysieke integriteit van de verzoeker.

Dat de verzoeker echter gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van zijn dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts voldoende bevoegd is voor zijn aandoeningen.

Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van de verzoeker

Dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat « de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene ».

Dat de verzoeker echter lijdt aan ernstige angstdepressie.

Dat hij levenslange behandeling moet nemen.

Dat bij het onderbreken van de behandeling, de gezondheidstoestand van de verzoeker erger zou worden.

Dat een duidelijke tegenstrijdigheid dus blijkt tussen de medische adviezen.

Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier voor te leggen aan een specialist.

Dat wij niet begrijpen waarom de tegenpartij niet nuttig achtte een expert te verzoeken.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: "In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een deskundige, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke deskundige te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 dd 19 december 2000).

Dat deze rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, nl wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegenspreekt.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing

liggen, kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

In casu steunt de eerste bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 10 juni 2013.

Het betrokken advies van de arts-adviseur van 10 juni 2013 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat deze na consultatie van de medische attesten aangaande verzoeker tot het volgende besluit kwam:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.04.2012.

Uit de standaard medisch getuigschriften d.d. 29.3.2012, 27.06.2012 en 01.02.2013 en de medische stukken d.d. 08.10.2012, 28.09.2012 en 25.07.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de psychische problemen, zijnde de anxio-depressie en de slaapstoornissen, dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. De hypertensie is niet van die orde dat behandeling noodzakelijk is, hetzelfde dient gezegd over de maaglast. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoeker kan bezwaarlijk opperen dat verwerende partij zijn problemen niet aan de orde stelt daar waar de eerste bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 10 juni 2013 die alle medische attesten die ingediend werden door verzoeker heeft opgesomd.

Artikel 4, § 1 van het van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststellingen van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in uitvoering van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet: *"Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, tweede lid, de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...)".* Verzoeker acht het nuttig dat er een geneesheer-specialist aan te pas zou zijn gekomen, maar te dezen hangt het volledig af van de ambtenaar-geneesheer of hij al dan niet een deskundige raadpleegt. In *casu* heeft de arts-adviseur het niet nodig geacht een deskundige te raadplegen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat het inwinnen van een advies van een specialist verplicht is wanneer de ambtenaar-geneesheer de overwegingen van de geneesheer vrijuit tegenspreekt, doch dit blijkt niet uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch uit artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden haar beslissing enkel te steunen op het advies van de arts-adviseur.

Verzoeker tilt eraan dat hij niet in staat gesteld wordt te weten welke specialisatie en hoedanigheid de arts-adviseur bezit, maar hij laat na te verduidelijken op welke bepaling deze verwachting gestoeld is. Te dezen blijkt duidelijk dat dokter L.L. de hoedanigheid heeft van arts-adviseur wat in het licht van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet volstaat als vermelding. Nergens in artikel 9ter van de vreemdelingenwet is bepaald dat indien een verzoeker een medisch attest overmaakt opgesteld door een specialist zoals een psychiater, dit slechts kan worden beoordeeld door een psychiater en dat een gewone arts dit niet zou kunnen beoordelen. De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blij te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Uit het gegeven dat het advies ongunstig is voor verzoeker of naar diens oordeel tegenstrijdig is met het standpunt van de behandelende geneesheren kan verzoeker niet afleiden dat de arts-adviseur onbekwaam zou zijn of niet over de vereiste kennis beschikt om de medische attesten die overgemaakt werden door verzoeker te beoordelen. Ten slotte kan noch uit artikel 9ter, laatste lid van de vreemdelingenwet noch uit artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 afgeleid worden dat de ambtenaar-geneesheer of de arts-adviseur dient te motiveren waarom hij geen bijkomend advies vraagt aan een specialist.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“-Eerste tak: de ernstgraad van de ziekte

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het gebrek aan gepaste behandeling in het herkomstland niet volstaat om te kunnen spreken over een onmenselijke en vernederende behandeling maar ook « doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten ».

Dat met andere woorden, volgens de tegenpartij, indien de gezondheidstoestand nog niet kritiek of in een eindstadium is, is de verwijdering naar het land van herkomst, zelfs bij gebrek aan gepaste behandeling, niet strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens of art. 9ter van de wet van 15.12.1980.

Dat de tegenpartij in haar beslissing slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting

Dat door een 'kritieke of dodelijke gezondheidstoestand' te vereisen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daarbij geschonden worden.

Dat in een arrest van 27 november 2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde dat:

"Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de controle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf, namelijk :

deze die een reëel risico voor het leven inhouden

deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden ;

deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden;

Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn " (arrest RVB Nr 92309 van 27 november 2012) ;

Dat het standpunt van de ambtenaar- geneesheer van de tegenpartij volledig onbegrijpelijk is.

Dat de verzoeker lijdt aan verschillende ernstige aandoeningen.

Dat zijn gezondheidstoestand een belangrijke medische behandeling en opvolging vereist, zoniet worden zijn medische problemen erger.

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

-Tweede tak: geen onderzoek van de zorgen in Afghanistan

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is, op basis van het advies van baar arts-adviseur dat « bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat haar arts-adviseur stelde dat het leven niet in gevaar was, en dit zonder de verzoeker te zien en uit gewone lezing van het overgemaakte medische dossier.

Dat deze conclusie volledig strijdig is met de conclusie van de huisarts van de verzoeker.

Dat de tegenpartij de aanvraag onontvankelijk verklaard heeft op deze enige basis.

Dat artikel 9ter §3, 4° echter luidt indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Dat echter, artikel 9ter§1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoeker nu niet meer bestaat omdat hij in België verblijft waar hij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Afghanistan.

Dat de arts- adviseur van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect. Dat het risico op mishandeling beschouwd dient te worden aan het licht van de situatie van de verzoeker indien hij naar het land van oorsprong of verblijf zou terugkeren.

Dat het grondwettelijke hof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat "om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decante omstandigheden" (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63)

Dat de tegenpartij of haar raadsgeneesheer niet alleen de medische toestand van de verzoeker in België moest onderzoeken, maar ook zich moest verzekeren dat deze correct verzorgd zou kunnen worden in Afghanistan en zoniet, de nodige besluiten trekken gezien het Europese verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 "hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat 'hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf' een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadgeeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft (RvV arrest 85 445).

Dat het middel gegrond is."

2.4 Er kan voor wat betreft de in het middel opgeworpen bepalingen verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

Waar verzoeker in wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, opwerpt dat de tegenpartij in haar beslissing verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. In het advies van de arts-adviseur kan nergens worden gelezen dat er sprake moet zijn van een "gevoerd stadium" of "kritiek of eindstadium van de ziekte". De arts-adviseur stelt onder meer wel in zijn advies dat aangaande de psychische problemen, deze ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen en over enkele maanden spontaan evolueren in gunstige zin. De behandeling via psychofarmaca is louter symptomatisch en niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Voor de hypertensie en maaglast is geen behandeling noodzakelijk. Uit het medisch advies blijkt bijgevolg dat de arts-adviseur zich niet heeft beperkt tot de graad van ernst van de ziekte. Hij heeft gesteld dat, naast een gebrek aan reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit de beschreven aandoeningen evenmin een risico vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verder blijkt evenmin uit het advies van de arts-adviseur dat die zich hiervoor "uitsluitend" zou beperkt hebben tot een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. Voorts is verzoeker het niet eens met de arts-adviseur wanneer hij stelt: 'De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel', maar dit standpunt kan hij niet aan het wankelen brengen door te verwijzen naar wat zijn behandelde arts daaromtrent gesteld had, wat dan nog op een algemene wijze geschiedt, zonder te specificeren welke van de talrijke medische attesten die hij heeft neergelegd, zulks zou vermelden. Evenmin kan verzoeker daaraan afbreuk doen door te poneren dat zijn medische problemen verergeren indien hij niet de gepaste medische behandeling en opvolging verkrijgt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Verzoeker verwijst naar artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en leidt hieruit af dat verwerende partij had dienen te onderzoeken of hij voor zijn aandoening in Afghanistan kon verzorgd worden. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies stelt dat de aandoening van verzoeker ook onbehandeld geen enkel risico oplevert en dat *'Ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop [kennen] over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin'*. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.

Aangezien de arts-adviseur van oordeel is dat een behandeling niet essentieel is, kan bezwaarlijk worden verwacht dat nog nagegaan wordt of een behandeling voor verzoekers aandoening beschikbaar is in diens land van herkomst.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoeker laat na uiteen te zetten welke humanitaire redenen pleiten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN